

Lur kommen. Opfastes nu det Spørgsmaal, om Landsstinget skal vedtage Forslaget uforandret eller ikke, vil Svaret aabenbart afhænge af, hvorledes man opfatter Lovforslagets Indhold. Med Hensyn hertil er efter min Opfattelse Forslaget i sin Helhed ganske tilfredsstillende. Naar jeg skulde betegne det med et populært Ord, vil jeg sige, at det er et skikkeligt Finantslovsforslag. Det er, som det meget rigtigt blev sagt af den ærede Ordfører i det andet Thing i Slutningen af Forhandlingerne, et fuldstændig upolitisk Forslag, og alene derved, at Loven skarpt træder frem som en upolitisk Finantslov, har den givet tilfjende, at den er forberedt paa, at vi uden al Politisk forhandle som mellem Mænd og Mænd om dens Indhold. Naar jeg gaar ud fra, at det er en upolitisk Finantslov, vi have for os, har jeg Net til at betragte den udelukkende fra Realitetens Side, og der møder mig da enkelte Ting, som ere af den Betslaffenhed, at de hos mig, som vistnok har mange Andre, vække ikke ringe Tvivl — Tvivl, der maa fjernes, før at jeg for mit Bedkommende skal kunne stemme for Finantsloven i dens nuværende Skikkelse. Til disse Tvivl henregner jeg de to Punkter, der bleve fremhævede af den ærede foregaaende Taler, og endnu et tredje Punkt, nemlig Udskydelsen af den extraordinære Bevilling til et Stationsstrib i Vestindien. Den ærede foregaaende Taler har saa nogle døeleet ved de to første Punkter, at jeg kun i Korthed skal berøre dem. Hvad Universitetet angaar, har dets Forhold været Gjenstand særlig i Landstinget, men ogsaa i det andet Thing, for saa mange varme, oplysende og indgaaende Udtalelser, der ofte ere fremkomne fra de Ypperste her i Thinget, ogsaa i sin Tid fra Mænd, der nu sidde i Regjeringen, at det, jeg kunde anføre om denne Sag, vilde være fuldstændig forsvindende. Jeg skal derfor kun slutte mig til den foregaaende Taler, idet jeg tilføjer, at jeg ikke ganske finder mig beroliget derved, at de 50,000 Kr. ere blevne satte ind i Finantsloven. Skulde jeg have valgt, vilde jeg have foretrukket, at man her var gaaet den samme Vej som med Hensyn til Tillæget til Embedsmændene, at man havde ladet Posten staa aaben. Deri vilde jeg have set en Tilgjendegivelse af, at man af al Evne vilde virke hen til, at den Lov, som med fuld Majoritet af det Parti, der altid har stemt i den Retning, gik over i det andet Thing, vil blive søgt fremmet med al den Betsvillie, den fortjener. Idet man har indsat den Sum, der saa at sige er Emblemet for den Mistemning, der har hersket i en Række af Aar i Landstinget med Hensyn til Universitetets Forhold, har man vakt Uro og Tvivl om, at dette Forhold vil blive grebet an paa rette Maade. Efter min Anskuelse havde man Valget mellem to Ting: Enten Intet at indsette paa Finantsloven,

saaledes som oprindeligt var Tilfældet, eller at indsette det fulde Betsb, der medgaaer til Dækning af Universitetets Underbalance, for, som den ærede foregaaende Taler yttrede, at vedligeholde den faktiske status quo. Kommer man først tilbage til det Princip, som saa tidt er fordømt, at spise op af Formuen, er det efter mit Skøn bedst at spise hurtigt op for at komme til en ven og klar Tilstand isfædetfor den Usikkerhed, den Salohedsstilstand, som vi saa mange Gange her i Landstinget have fordømt. — Hvad nu angaar Dyrctidstillæget, som det er blevet kaldt, til Embedsmændene, vil jeg kun udtale, at jeg i Meget, skjøndt ikke i Alt, er enig med den foregaaende Taler. Jeg er fuldstændig enig med ham i at finde det rigtigt, at dette Tillæg bevarer; jeg er enig med ham i, at det vilde være til Skade, ikke blot for Embedsstanden nu, men ogsaa i Fremtiden, at Sønningerne vende tilbage til deres meget lave Satser, idet Embedsvirksomheden derved vilde komme til at staa saaledes i deres Dine, som ellers vilde søge ind i den, at de hellere vilde søge privat Betskæftigelse, og herved vilde Embedsstanden efterhaanden forringes i Verdi, baade i Retning af Begavelse og Evne. Ligeledes er jeg enig med det ærede Medlem i, at, selv om Dyrctiden ikke er saa trykkende som før, er der ingen Anledning til at borttage dette Tillæg; thi det er jo en bekjendt Sag, at Tillæget blev givet paa et sent Stadium, og at der, dengang Tillæget blev ydet, var saa stor en Trang, at mange pSt. af de første Gager, der ubetales med Tillæg, ere gaaede til at dække den knugende Nød, som den foregaaende Tid havde frembragt. Jeg gaar derfor ud fra, at Embedsstanden maa stilles gunstigere end tidligere, og jeg ønsker derfor ikke noget Dyrctidstillæg, men et ligefremt Tillæg. Det, hvori jeg ikke er enig med den foregaaende Taler, er at man kan være saa aldeles tilfreds med atter at se Tillæget paa Finantsloven. Saalange vi ikke vidste, hvad den ærede Finantsministers Mening var om denne Sag, kunde man nære Uro ved at se Betsbøbet forsvinde fra Finantsloven; men fra det Dieblis, at det kan leve op igjen i Skikkelse af en særlig Lov, kan jeg ikke tro andet efter Alt, hvad jeg kjender til Landstingets Forhandling, end at Landstinget vil hilse denne Side af Sagen med Glæde. Allerede i 1874, da denne Sag var paa Bane — jeg mindes det, fordi det var det første Aar, da jeg deltog i Rigsdagens Forhandling — blev det meget skarpt fremhævet af et æret Medlem, saavidt jeg husker en af de nuværende Ministre, at der igjennem flere Aar stadigt havde gjort sig Betsræbelsler gjældende, som gik ud paa mere og mere at føre alle Sønningsstatter ind paa Finantsloven, en Betsræbelse, som gik paaand i paaand med Betsræbelses af analog Natur, der havde det Formaal efter-